

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 170

12 TRANG 20 TI
TUẦN LỄ TỪ 1-7
ĐẾN 7-7-1971

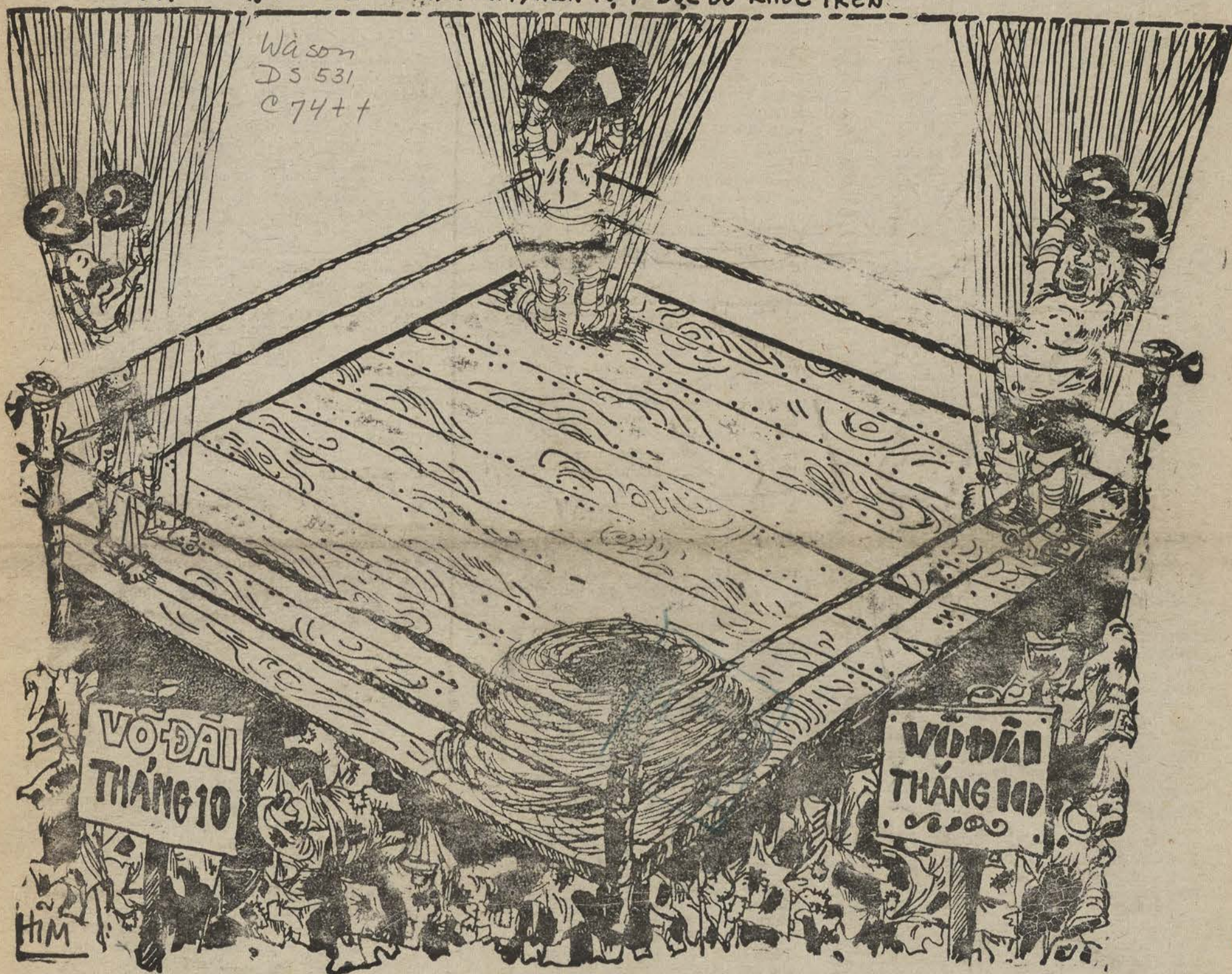
Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

Đầu bếp : MINH VÕ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

ÔNG NÓI : 93801

THỜ VÊ KỶ, TRỜ VÊ NGAY TÌNH, NÊN TỰ Ý ĐỤC BỎ KHƯỚC TRÊN

Xin đừng tranh ghế
như... chó tranh ăn

Sáng nay, 30-6, khi số báo này lên khuôn thì tại các tòa hành chính, nơi nhận đơn ứng cử dân biểu Hạ Viện, đã diễn ra một khung cảnh châu chực, chen chúc, còn hơn cả dân đói năm Ất Dậu tranh nhau bắt cháo thí.

Đó là cảnh các ứng cử viên tranh nhau nộp đơn trước, để cố giành lấy số 1, hay ít nhất cũng từ 1 đến 9, một phần là để lấy hên, một phần khác là để cử tri dễ nhớ.

Chi tranh một cái số thứ

tự khi nộp đơn, mà còn diễn ra cảnh chen chúc tựa tranh cháo thí như thế, thì mai đây, khi vận động tranh cử, chắc là các ứng cử viên sẽ sẵn sàng áp dụng mọi manh khéo, bằng mọi giá, để có tranh cái ghế dân biểu. Chắc sẽ có nhiều màn hạ nhau, bới móc nhau, đá phá vô trách nhiệm, để cố ngoi lên như những con ruidi ngoi lên trong một vũng sình!

Cuộc tranh cử Tổng Thống cũng vậy, tuy chưa đến hạn nộp đơn, tất cả vẫn còn là «chuan ứng cử viên».

nhưng xem ra lời qua tiếng lại đã quá gay gắt, đã dùng những biện pháp bịt mồm nhau, bất chấp cả uy tín, cả quyền lợi quốc gia. Đến nỗi gần đây, có 3 ông Nghị Hội đã phải kêu gọi các ứng cử viên Tổng Thống hãy cư xử cho đứng đắn, cho ra người, đứng với lễ giáo Đông Phương.

Cả hai cuộc bầu cử dân biểu và Tổng Thống, Phó TT, cũng hứa hẹn sẽ diễn ra những trò ném đồ dơ vào mặt nhau. Để đến khi kết thúc cuộc bầu cử, thì dù thắng hay bại, tất cả đều

dơ dáy cùng mình ! Và làm dơ dáy cả Quốc gia !

C.O vốn là bọn nham nhở, sống bằng nghề chửi bới, ăn tục nói phét, nhưng cũng thấy gương khi có những kẻ « phương diện quốc gia » mà quá ham địa vị quyền lợi đến nỗi quên cả lễ giáo, quên cả lễ trái phải bất cứ liêm sỉ.

Mong các ứng cử viên, dù tranh ghế Dân biểu hay TT, Phó TT hãy biết xử sự cho đứng đắn. Đừng biến mỗi cuộc bầu cử thành một cuộc bới bán lẫn nhau.

Tt Thiệu hây vô ngay số phiếu nay

Trên đất nước này, cái ngành y, được tá và phụ tá thí nghiệm trên toàn cõi Annam. Kề ra, cũng rất đông đảo. Theo giới am hiểu xác định, có tới vài vạn kẻ làm cái nghề vất vả này.

Nếu ai đó? đáp ứng được nguyện vọng chính đáng của họ, thì mấy vạn phiếu rất thơm nói trên kể như đã nằm chắc trong tay. Mặt khác sau cuộc tổng điều tra của nhà báo chúng tôi xác nhận tình nguyện của đa số rất hợp lý. Vì hiện nay những kẻ khoác áo y được tá và phụ tá thí nghiệm, đều đảm trách các chức vụ khá quan trọng như phụ tá các BS về mặt hành chính, điều hành các cơ sở y tế như quản lý bệnh viện, Văn phòng trưởng tổng giám thị, điều dưỡng trưởng, trưởng chi y tế quận. Và trong lãnh vực chuyên môn họ còn phải gánh vác các chức vụ chỉ đạo như: Trưởng trại, y tá trưởng, các phòng chuyên khoa, Quang tuyến X, giải phẫu, Tê mê. Mặt khác trên thực tế, hiện nay các Chủ sự Điều dưỡng các vùng y tế, hầu hết đều do y tá quốc gia đảm lãnh trách nhiệm và họ đã chu toàn bổn phận. Sự kiện đó, chứng tỏ Bộ Y Tế đã xác nhận khả năng của các thành phần kể trên.

Giờ đây, nguyện vọng tha thiết của các anh chị em thuộc ngành y được tá và phụ tá thí nghiệm đang mong muốn gì? Xin đáp ngay: đó là vấn đề cải ngạch.

Xét cho cùng, nếu Ông Nhà Nước Tối Cao biết lắng nghe tiếng nói của đa số đều sốt sắng lo cho họ được cải ngạch — trên thực tế, không có gì ảnh hưởng tới ngân sách quốc gia — «Vi chỉ số lương không tăng» hoặc có chăng? thì... cũng chỉ là số rất ít không đáng kể.

Trái lại, sự chấp thuận cho họ cải ngạch rất phù hợp với biện pháp nâng đỡ tinh thần cho những viên chức đã âm thầm tận tụy trong bao năm qua. Đồng thời, còn phá tan được mặc cảm cá nhân và tự ái nghề nghiệp của một số khá lớn giới chức đã nỗ lực hết mình để làm tròn phận sự.

Nhìn chung qua quá khứ ông Nhà Nước đã từng nâng đỡ nhiều giới như

- 1) y sĩ đồng lương được đương nhiên đồng hóa sang ngạch Bác sĩ.
- 2) Các nữ hộ sinh Đông Dương chuyên sang ngạch Hộ sinh Quốc gia.
- 3) Thư ký đánh máy được cải ngạch sang Thư ký hành chánh nếu đã phục vụ 6 năm liên tục.
- 4) Giáo viên sơ cấp hay công nhật được nhập ngạch giáo viên tiểu học...

Các sự kiện nâng đỡ đầy khích lệ kể trên, đã chứng tỏ rõ ràng là chính phủ đã biết căn cứ khả năng cán bộ qua kinh nghiệm nhà nghề hơn là... nhìn vào căn bản bằng cấp văn hóa. Chúng tôi tin tưởng chắc chắn rằng để phải Cử cải cũng phải nghe nguyện vọng tha thiết kể trên, còn chờ gì nữa Tổng thống Nguyễn văn Thiệu không cứu xét cấp tốc và nhất là ông Tổng y tế Trần minh Tùng, hơn ai hết — Cũng đã thấy rõ lời yêu cầu của các thuộc cấp dưới trướng của ông, quả rất đáng lưu ý.

Xin hãy biểu diễn một lần... phước đảng hà sa!

Riêng nhà báo, xin thành thật chúc các bạn y được tá Quốc gia và phụ tá thí nghiệm sẽ được đảng Tối Cao giải quyết thỏa đáng.

Người đã trở về

«Dưới cơn mưa lất phất ở phi cảng TSN, người đã trở về với vẻ mặt nhọc, kém vui và từ chối không tuyên bố với báo chí về sự thành công hay thất bại trong chuyến đi vừa qua...»

Đó là đoạn văn mô tả sự trở về của người «thí sinh» Tống Ngọc sau chuyến vác bút đi thi hai tuần ở Mèo quốc. Một thí sinh đi thi mà trở về với bộ mặt đờ đẫn như vậy thì hẳn là chàng đã đâm phải vô chuối rồi. Vì nếu không thì chàng đã phải có bộ mặt hớn hờ và hứa hẹn vung vít y hệt như lúc chàng tương ra những quả kiếm trước, song hành thuở nào.

Mọi người mong chàng vui, nay thấy chàng buồn như vậy nên cũng buồn theo. Không phải vì thương chàng đâu mà vì thương cho chính mình, vì thấy ngay trước mắt một tương lai sẽ đầy những kiếm ước song hành, những món biện pháp kinh tài mới đe dọa. Cho nên, lẽ ra, chàng đừng trở về nữa lại hay hơn, mọi người sẽ yêu chàng hơn, sẽ thân ái gọi chàng là người tráng sĩ Kinh Kha như ý chàng mong muốn. Nhưng Kinh Kha, sau khi uống ly rượu tiễn hành bên bờ sông Dịch, đã «một đi không trở lại». Còn chàng thì lại lờ đờ bỏ về thì đâu phải là Kinh Kha nữa mà chỉ là người Tống Ngọc thôi, một mối đe dọa đối với bọn dân nghèo.

Ái cũng rõ, dưới sự lãnh đạo cừ khôi của Tống Ngọc, với những màn song hành, kiếm ước, những biện pháp kinh tài 7 món, nền kinh tế Anamta đã tiến bộ tới mức phải đi làm «thí sinh» cho cường quốc Huế Kỳ. Mà cường quốc này thì lại đang trong tình trạng tang gia bối rối vì nhà nước đang phải đánh vật với những tờ báo «ngoan cố», dám đem những bí mật động trời của nhà nước ra phơi trước công luận. Đồng thời, các dân biểu, nghị sĩ Mèo lại dựa vào những bí mật đó mà quạ nhà nước họ toi bời. Trong tình trạng nguy khốn như vậy, chính quyền Nixon còn thì giờ và tâm trí đâu mà quan tâm tới «thí sinh» Tống Ngọc. Thế nên, Tống Ngọc thất bại ra về, đem đau khổ dồn lên đầu dân Anamta.

Hiện tình hình có vẻ đen tối lắm. Lĩnh Mèo càng ngày cuốn gói về nước càng đông, làm mất bệng đi của ta tới gần 300 triệu đơn tiền kêu bằng «nhượng tề quốc phòng». Trong khi đó, nhà nước Mèo vẫn không tăng ngân khoản viện trợ mà vẫn giữ nguyên số 400 triệu đơn như cũ. Thế là ta phải lo kiếm ở đâu cho đủ 300 triệu đơn để lấp vào chỗ nhượng tề bị mất kia? Với tài kinh bang tế thế của Tống Ngọc thì chắc chắn lại trông vào chiếc kho của bọn dân ngu khu đen mắt rồi. Thế là bọn này lại có triển vọng được ăn thêm vài quả kinh tài và lạm phát nữa. Vì Tống Ngọc tài giỏi như thế hèn chi trong kỹ cải tề nội các vừa rồi, chàng vẫn được ngồi lại trong khi người đồng chí Bích Huệ lại phải khăn gói ra đi. Không biết lúc này chàng đã nghĩ ra được những món kinh tài mới nào chưa?

Nhưng dù sao cũng cần nhắc với Tống Ngọc rằng, bọn dân ngu khu đen chỉ còn có mỗi chiếc kho thôi, nếu bị lột nữa, họ sẽ trở thành dân hippy hết cho mà xem. Khi đó, những người anh em hippy thật, không mặc quần áo, ở khắp thế giới lại kéo qua đây nhập bọn thì phiền lắm. Người Tống Ngọc thử hỏi Lê Duẩn xem như vậy có nên chăng?

đàn anh đời lập với nhà nước đàn em đời lập với nhà bếp

• LÃO DƯƠNG

Mừng ông đã về

«Nhong nhong ngựa ông đã về
Cắt cỏ bồ đề cho ngựa ông ăn...»

Muốn cắt cỏ bồ đề để cho ngựa của ông ăn lắm, nhưng ông lại không cưỡi ngựa. Ông cưỡi chim. Con chim sắt bay vù vù ở trên trời, đưa ông tới nước Cờ Hoa, làm công tác ăn mày viện trợ, rồi lại đưa ông về. Lúc ra khỏi thân chim, khuôn mặt ông được mô tả như một khuôn mặt táo bón kinh niên. Mấy anh nhà báo, định xúm lại phỏng vấn ông, nhưng ông xua tay, kêu rằng phải phúc trình lên quan Tề Tướng. Rồi quan Tề Tướng có quyết định cho ông tuyên bố, tuyên mẹ gì, lúc đó ông sẽ tuyên ra bằng thích. Nhà báo sẽ ghi không kịp. Nhưng khi xin ông cho một cái hẹn là ngày nào, tháng nào, giờ nào để có thể nghe từ cửa miệng ông thốt ra những lời châu ngọc, những hàng gấm thêu, thì ông lại biểu diễn một phát lác đầu. Thì ra từ khi sang ăn mày viện trợ nước Cờ Hoa, không hiểu sao, ông lại lấy cái bệnh lác đầu. Có thể vì người ta lác đầu với ông, rồi về đây, ông lác đầu với thiên hạ, để cho huê cả làng...

Còn nhớ ngày ông ra đi, ông đã tự vi chuyển đi của ông là chuyển đi của Kinh Kha sang Tần. Cái anh chàng anh hùng Tàu Kinh Kha, chẳng ra cái mẹ gì cả, mà cứ hề ai ra đi, cũng cứ coi mình như Kinh Kha. Lúc đó, kẻ hèn này đã phỏng đoán rằng, kỳ cải tề nội các này, chắc ông bị đi tề. Chuyến đi này của ông sẽ là một chuyến, ngày đi thì có, ngày về thì không. Ông sẽ ở lại nước Mèo để làm kinh tế cho mèo. Không ngờ chỉ có người đồng cấp với ông là cô đào B.H là bị đi tề, còn ông vẫn phải ngồi trên cái ghế Thượng thư, cái ghế mà thiên hạ cho rằng có nhiều dính lợi lên mặt ghế. Ấy thế là ông lại về. Kinh Kha chưa bị tề sống trên bờ sông Dịch, nên lại vác mặt về, để rồi lại sáng tác ra nhiều biện pháp kinh tế mới. Chỉ những biện pháp kinh tế cũ, cũng đã đủ hộc máu mồm ra rồi. Thêm một ít nữa, chắc là chẳng mấy lúc mà dân Giao Chỉ cười trường cho mát.

Mỗi buổi tối, mở Tivi ra, dân chúng lại bắt đầu thấy hồi hộp. Chỉ sợ phải nhìn thấy mặt ông xuất hiện trên cái khung kính, Lăn nào cũng vậy, cứ có mặt ông xuất hiện, là y như cuộc đời lại một phen xuống dốc. Sự xuất hiện của ông như tiếng quạ kêu, tiếng cú rúc, chỉ báo những điềm bất tường. Nhất là nhà có người bệnh, thì mua sắm một cái áo sơ mi cây đi là vừa.

Nhưng may quá, ông về đã mấy ngày nay, vẫn chưa thấy cái mặt ông. Có kẻ cho rằng, ông còn bận cưỡi ngựa. Ở bên cái xứ kỳ thị, ngựa cũng kỳ thị, không cho ông cưỡi, nên ông thêm ngựa. Về tới đây, sẵn ngựa nhà, ông cưỡi cho phi chí. Còn chuyện «kinh bang tế thế» thì cứ để đó, với gì... Nhờ vậy mà dân Giao Chỉ vui được vài ngày. Toàn dân xin tri ân ngựa của ông. Sẽ bút cho ngựa của ông một chùm cỏ bồ đề...

Nghe nói, ông đã mang sang Cờ Hoa, cả một chương trình khai thác dầu hỏa, rất ư là hấp dẫn. Ông đã đi đêm với nhiều tay tài phiệt, nhưng tài phiệt Cờ Hoa là cái giống rất khôn. An tiền được của chúng nó, gọi là còn khuya. Hình như ông thất bại trong việc dụ dỗ tài phiệt Cờ Hoa. Rồi lúc trở về, ông lại còn ghé qua xứ Honda tới hai ngày. Ông lại định đi đêm với xứ Nhật Bản chăng?... Chỉ vì ông chưa thêm nói, nên mọi việc đều như mờ mờ nhàn nhàn.

Cũng mong ông tường trình với quốc dân đồng bào kết quả về chuyến ăn mày viện trợ... Chỉ cần có thể thôi, mà không cần ông bau hành thêm biện pháp kinh tế mới.

•••

CON ONG

30-6 : NẠP ĐƠN ỨNG CỬ HẠ VIỆN VUI HƠN CƯỞP CHÁO THÍ

DI ĐỘC TRỊ ĐỘC

TIN... ĐỘC

Áp lực nặng... ngàn cân ĐẠİ VƯƠNG NHƯC ỚC!

— Đòi... « giả về », gáp 60 « đòi... quan quyền » đang tại chức vì bị xem là ăn bản !?

SÀIGÈNH— Tin lỏng lá, mắt xanh vừa tiết lộ. Các đàn anh chi tiền, tuân hành lệnh từ Tòa Nhà Trắng, xa tít mù tận bên kia đã... làm áp lực nặng ngàn cân đòi Tổng Tông xử ta, phải tức khắc « giả về... năm nhà » 60 Quan Quyền đủ loại, từ Sao sáng chói, đến Đầu tinh và cả những Đấng đương quyền sinh sát gồ ghề hết thấy bị tí vết nặng, có đủ tài liệu, hồ sơ Sja... chứng minh. Do đó, đủ 6 chục... Quý Ngài bị mô tả là... có bàn tay dơ dáy, nay phải « về... vườn ».

Biết tính sao đây? Tóc đã bạc, nay thành rụng hết trơn. Đầu óc đã diên, nay thành

mất ngủ. Hãy chờ xem... Chưong lực của Vua ta, trả lời áp lực tối hiểm này!

Chôn người chưa chết

Theo sự tiết lộ của gia đình Trung sĩ Lò v Tr, đã cho biết, giữa lúc « tang quyến » đang khóc bỏ lãn bò cày bên quan tài người quá cố, thì đứa con út mới 6 tuổi của kẻ « bắt hạnh » đã đỏ mặt, trợn mắt la om xòm rãng: Lộn xác, lộn xác của ta! Hãy mau mau mở ra!

Cả nhà hoảng hốt không hiểu chuyện gì? Trong lúc em bé vẫn hồ hêt la lớn hơn: Lộn xác, lộn xác! Sau một hồi bàn thảo, cả nhà liêu quyết định mở hòm ra nhận diện người chết thì... kết quả là khuôn mặt đã cháy đen nhưng kiểm lại các dấu vết đặc biệt như sẹo lớn, ngay ở bụng chân trái và 1 đốt ngón tay út mất móng, cả hai dấu tích này, đều không thấy ở thi hài nằm trong quan tài. Cả nhà ngỡ ngác, không biết làm sao? đành mang đi trả lại xác... Và, kết quả chính là tử thi của kẻ khác. Đó cũng là trung sĩ H.V.T, lúc đi hành quân đã giặt bộ đồ trận chưa khô, nên mượn đỡ của Lò v.Tr. Khi quan tá thấy bạn có tên đeo ngay bên khâm liệm gọi về thân quyến. Và có lẽ linh hồn thầy đội quá thiêng nên đã nhập vào đứa trẻ báo động vụ lộn xác kỳ quái này.

Y. K. C. O.

TỪ HÍT THÀNH CHỊCH, VÀ CHỊCH THÀNH CHẾT...

Nhiều người muốn biết thành quả của nhà nước, sau ngày tổng phát động chiến dịch bài trừ ma túy, đến nay, đã có bao nhiêu Tiền Ông cai được á phiện và đã có bao nhiêu, các Tay Tò Trùm buôn Bán Ma Túy bị vò vào « tu đưỡng » trong Lò Bát Quái.

C.O xin trang trọng thưa rằng : « May quá! kết quả rất lạc quan là vì CHƯA CÓ THẲNG NGHIỆN NÀO VĨNH BIỆT ĐƯỢC NANG TIỀN NẤU, và cũng chẳng có tụi Trùm Bán Ma Túy nào đi tu ở chùa huyện tức tu huyền TỪ... »

Nhưng ngược lại, nhà nước đã được 1 giới mang ơn rất nặng, ấy là... mấy Cụ thuộc giòng mấy ông bán hòm, theo tiếng Bắc gọi là quan tài, theo tiếng nhà binh gọi là đóng quan sáu, (sáu tấm dài, 2 tấm ngắn) và theo giới giang hồ còn gọi là « sơ mi gô ».

Tại sao lạ kỳ vậy? xin đáp : vì... nhờ ơn nhà nước cải hóa trong trung tâm Cải huấn Chí Hòa, người Việt gốc Cô Ba á phiện đã được biến cải, đang từ nghiền Hít, khi vào nằm khám, đêch có thuốc, đành phải xin 1 cú chích. Và, nhờ Trời kẻ nghiền được mang thêm cái bình «Choác». Mà, ngoài đời phần đông dân Hít đều ý thức được hậu quả bị thâm của nạn chích ma túy vào mạch máu. Người nghiền thường quan niệm rằng : Hít là chết một phần nửa cuộc đời. Còn chích là coi như chết go ọ cuộc đời... Nếu đê quá thiếu, khi chích cũng có thể bị thuốc công phạt chết tức khắc. Tựa như người quá đói, thấy cơm ăn vợi vàng, cũng lăn đùng ra chết vì bội thực vậy!

Phải thẳng thắn mà nói : Vấn đề bài trừ ma túy— Xin lưu ý nhà nước — Đùng làm lãn, công việc bài trừ tận gốc, tức bắt bỏ cho hết tụi cung cấp á phiện vào nước ta, với công việc bắt bớ, những nạn nhân mắc nghiện! Đó là cả 1 vấn đề nhân đạo, đòi hỏi 1 kế hoạch chữa trị đàng hoàng có chuẩn bị hẳn hoi. Chứ đâu có phải bài trừ, là đi vò mấy cái đê mồm hút rê tiền, do giới bình dân chót nghiền phải cầm cự qua ngày, rồi bỏ tù họ, đê họ bị hành hạ, hoặc chết, hoặc mang thêm bệnh tật khốn khổ hơn trước.

THƯ TU MỖI TUẦN TÌM ĐỌC:

TUỔI NGỌC

Do DUYÊN ANH chủ biên

● Thành tích cao nhất là địa điểm Tỉnh GD: 5 ông bị thương, 10 ông mất bóp phoi, 1 ông bị nạng đế...

SÈGÈNH : Ngày 30.6 vừa qua, theo đúng tinh thần luật bầu cử Hạ viện nhiệm kỳ 1971-1975, văn phòng thu nhận hồ sơ ứng cử trên toàn quốc đã chính thức làm việc để đón tiếp các tay đua đến ghi tên tranh tài giửt giải.

Cũng như tất cả các cuộc bầu bi lớn bé đã từng xảy ra trước đây tại cường quốc Anamta, những giây phút đầu tiên của bữa 30-6 năm này quả là vô cùng sôi nổi. Bởi lẽ người Anam vốn ưa mê tin dị đoan, đặc biệt là những nhân vật đang làm le hi sinh ra mần việc dân việc nước. Ai cũng mong đơn ứng cử của mình được mang số 1, Tàu nó kêu là số dách, đê cử tri chúng nó đê nhớ mà nhét bỏ vô thùng.

Hóa nên, theo sự nhận xét ngay tình của phái viên C.O ngay từ lúc còn tờ mờ hơi sương bũ 30-6, trước cửa các phòng thầu đơn đã có rất đông tay đua châu chực, sẵn sàng... thừa thắng xông lên! Có những ông vì nhà ở xa nên phải com năm bánh mì từ chiều hôm trước bỏ lên ngủ trọ gần « địa điểm » đê sáng ra kịp đến cho chắc ăn. Lại có cả những đảng đại diện này nọ, lợi dụng lá bùa đi giờ giới nghiêm, nên phom phom vắc đơn ứng cử... ra đi khi trời còn tối.

Nhưng vui vẻ và gay cấn nhất, vườn theo sự nhận xét ngay tình của phái viên C.O thì phải kể đến địa điểm ghi danh của tỉnh Gia Định. Với trên trăm nhân vật thừa mứa sức hy sinh cao cả vì nước vì dân chen nhau, huých lộn nhau tận tình đê mong

chiếm bằng được con số dách thân yêu, nên đã tạo được 1 quang cảnh hấp dẫn cóc thua gì đồng bào những năm đối tranh nhau cướp cháo thí. Nhờ vậy có ít nhất năm người bị thương vì ngộp thở, mười ông bị quân bắt lương chia, mất bóp phoi, đồng hồ, bút máy... Một cười nhất là có 1 vị, chả hiểu chen lấn ra sao mà bị tên đối thủ vô danh nào đó nó nạng đế đầu quá, ông phát la chói lói làm vắng cả hồ sơ... hết dịp hi sinh.

Kết quả, tất cả đều thua mình ông Nghị Thanh Liêm của Hội Đồng Tỉnh Gia Định. Vì con số dách sáng choang đã lọt vô tay ông Thanh Liêm từ hồi nào mất rồi. Tài quá!

Tướng Hiếu đã lên đường

Hôm nay, 1-7-71, Tướng Hiếu đã bay ra vùng hỏa tuyến, giữ quyền Tư Linh phó QĐ. I, dưới trưởng của Tướng Hoàng xuân Lâm. 1 danh tướng được mô tả là rất có tinh thần Việt Mỹ đê huê Nay. 1 ông Tướng có án treo về tội tày trời «đám ky Huê kỳ» lại ở cạnh ông «khởi Mễ», may ra sẽ bớt được căn bệnh «đá Mỹ» kể như loại bệnh hơi nguy hiểm ở thời đại hôm nay.

Con Ông gặp ông Tướng Hiếu tình cờ! Hồi ông, ông chỉ lắc đầu nói: «5 năm nữa, sẽ biết tất cả sự thật». Bèn gắng hỏi thêm, ông cũng chỉ trả lời lặc đê, rằng: «Tướng Viên, ký lệnh thay thế Ông, rồi ông 4 sao đi Mỹ, nên Tướng Hiếu chưa có dịp gặp đại tướng TTMT đê trình bày». Lại hỏi tiếp về thái độ của Tổng Tông? Tướng Hiếu đáp: Tổng thống chưa nói gì với ông mà cũng chẳng hề phiên trách ông một lời nào?

Nghĩ quần về chuyện nước ta, thật là quái đản, chẳng hiểu các vị tối cao của xứ mình, bị mắc bùa ngãi gì đâu, mà mọi chuyện u uất đê đêch thê thê lộ. Cứ phải đợi vài ba năm, rồi không chừng lại là thăng nhà báo Mễ nó bật mí đùm. Bấy giờ, dân mình mới ngã ngửa ra mà than trời! Dù sao, anh em Con Ông cũng chân thành chúc Tướng Hiếu thương lộ binh an. Và, nhân khê ông vãi điều quan trọng vì, thương mến ông nên rất mong ông hãy bảo trọng thân thể và sinh mạng, bằng cách thận trọng khi đáp máy bay, đê đặt khi đi lại, và nên đê phòng tối đa, vì vùng hỏa tuyến là đất của Qui dữ và vùng tung hoành của đại công ty Phù Thủy mắt xanh đó!

Hotel Đờ La Tu-Bin

Một công Ty khai thác đặc biệt về dịch vụ được mệnh danh : Hotel Đờ La Tu Bin mà không phải Hotel Ca Ra Ven, cũng chẳng phải Hotel đờ la Hiên, tức ngủ dưới mái hiên... Ở đây, Hotel đờ la Tu Bin vừa được khai sinh và được ăn khứa rất tưng bừng — trên xa lộ ái ân — Số là, trong thời kỳ chết chóc hơi đông, thiên hạ bên phải vội và yêu nhau ra rít, nên các dịch vụ du dương mê ly và ái tình xào khô và úp bằng mồm, hằng ngày phát triển mạnh mẽ trên dọc xa lộ Sài Gòn. Một nhà kinh tài có máu 35 đã đứng ra tổ chức cả một hệ thống Hotel đờ la Tu Bin, tức mượn 7 chiếc xe Huê kỳ, loại xe vẫn cho đám cưới thuê ở thủ đê, đê tới tới nhà khai thác ái tình kê trên, cho 7 chiếc xế rất thom này, tà tà phóng phom phom lên xa lộ, rồi ông cho bố trí dài

dài ở các địa hình hấp dẫn và kín đáo. Nhằm, chờ những cặp tình nhân, sau giây phút hành quân tuần tiêu bằng tay và bầy tỏ yêu đương bằng mồm, toàn lực các tế bào trong cơ thể họ, bèn nổi loạn đòi phải thanh toán gáp sự đôn nén tức thở và sự ray rứt ướt đầm địa khắp cùng hạ bộ, họ lại được 1 chú lỗi đến ri tai rằng thì là: Xin chờ ra 8 bỏ, đôi uyên ương sẽ có toàn quyền làm chủ cái Hotel Đờ La Tu-Bin trong 30 phút, đủ đê giải quyết chiến trường.

Kỹ nghệ Hotel Đờ La Tu Bin có mời phần chẵn và đang vươn lên lĩnh đỉnh tại xa lộ. Vậy, Con Ông xin loan tin độc này đê báo động cho các Cô Gái Nhà Lành coi chừng kéo... tàn đời trinh nữ và cũng riêng nhắc các đảng bạn dân đê có biện pháp ngăn ngừa những kiểu loạn đâm trên,

NÓI LÃO *mã* chơi

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Đàn đưa lất phất hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thần nghe ma kể mấy lời
VƯƠNG SĨ TRINH

Đời ca hát ngày tháng

Trên trang báo này trong số C.O tuần trước, Gã Thâm có vi vút vài đường về «tiểu công nghệ» băng nhạc Giao Chỉ. Đoạn vi vút mở đầu là đề đi vài lời giới thiệu 1 băng nhạc của thân hữu mới được cho ra góp mặt với đời. Đó là băng «Tiếng Hát Lê Tnu» do chính Lê Thu thực hiện. Nhưng vì lý do nghề nghiệp đoạn quan trọng nhất là đoạn giới thiệu băng nhạc của Lê Thu thì lại bị cúp vì thiếu chỗ. Hôm nay, nhân bàn về tình trạng băng nhạc Giao Chỉ, GT giới thiệu lại cho Lê Thu.

Hiện nay có thể nói Giao Chỉ nói chung và Sài Gòn nói riêng, là nơi có nhiều xe hai bánh nhất thế giới. Cái mà Giao Chỉ có nhiều nhất, thứ nhì là... điếm Mèo. Sau điếm Mèo và xe hai bánh, thứ mà Giao Chỉ có nhiều thứ ba là magnetophone, tức máy quay băng nhạc.

Nhờ những PX Mèo đưa đồ vào VN và nhờ những chú G.I. mua hàng PX đem ra bán lại kiếm lời lấy tiền bao gái nên chỉ trong vòng vài năm, Giao Chỉ bỗng dựng tràn ngập TiVi và Magnéto phone. Có thể nói hiện đã có tới hơn 1 Triệu máy quay băng đủ hiệu được dùng ở Giao Chỉ. Nhờ đó giới ca nhạc Giao Chỉ bỗng dựng tiền vượt bậc. Nhờ số máy quay băng nhiều như thế và có máy quay băng là phải có băng nhạc nên các nhà làm băng nhạc mọc lên như nấm. Nhiều anh văn dốt vũ dốt trở nên giàu sang ngang xương nhờ nghề sang nhạc ngoại quốc từ đĩa hát vào băng nhựa bán lại cho đồng bào. Tiếp đó là phong trào làm băng nhạc Việt. Những nhãn hiệu có tiếng như Shotguns, Jo Marcel, Máy Hồng, P.M. Cương, Tâm Anh vv có thể kiếm được chừng nửa triệu với mỗi băng nhạc mới. Họ có thể bán được từ 500 đến 1.000 băng và mỗi băng họ lời 1.000 đ. Nếu không có những nhà sang băng ở giữa thủ lợi, họ có thể bán riêng được ở Saigon từ ba đến năm chục ngàn cuốn băng để ợt.

Vì những nhà làm băng nhạc đua nhau ra băng cho nên số bài hát hay giá trị trở thành thiếu. Trong những băng nhạc mới được bán ra gần đây, có những bài làm cảm ngộ nghệ thấy mờ. Chẳng hạn như trong băng *...* có bài Bà Mẹ Phú Sa không biết của nhạc sĩ vườn nào sáng tác. Bài này bắt chước rõ ràng bài Bà Mẹ Gio Linh của Phạm Duy nhưng cả nhạc lẫn lời vừa ngỡ ngỡ vừa rẻ tiền. Đại khái lời ca của bài Bà Mẹ Phú Sa như sau:

Tôi hát bài này cho bà con cô bác mừng..
*Mẹ già ở đất phù sa
Mới năm mươi tuổi mà đã già như tám mươi
Mẹ ngồi ăn miếng bánh men
Hỏi thăm là hỏi thăm sức khỏe
Có anh là anh cán bộ xưng tên là Tư
Anh khoe vức đi học lớp giữ xóm làng
Mẹ gật gù mẹ nói cảm ơn
Trông ra trên đường vương
Quân đội ta đã đến gần
Mẹ vội dấu anh vào gầm giường
Không biết rồi đây ai sẽ cứu ai?...*

Như vậy có nghĩa là anh cán bộ tên là Tư kia là cán bộ Vem. Bài hát ngỡ ngỡ nặng nề này lại do Hoàng Oanh hát.

• GÃ THÂM

Chân trời tím

Cái khó chịu lớn tưởng thứ hai của những người nghe băng nhạc Giao Chỉ là nạn phát âm sai tiếng Việt của một số ca sĩ. Trừ một thiểu số như Thái Thanh, Lê Thu, Khánh Ly, Hà Thanh ra, có thể nói tất cả các nam nữ ca sĩ đang nổi danh, đang hát nhiều hiện nay đều phát âm sai tiếng «im». Chẳng hạn như... «màu tím hoa sim» bị họ hát là «màu tiem hoa siem», như «chân trời tím» bị hát là «chân trời tiem».

Băng Tiếng Hát Đôi Mười của câu Nhật Trạng mới ra là đáng khen về phần kỹ thuật nhưng cả cuốn băng này trở thành khó.. ngửi và công lao của cậu ca sĩ này đi trượt vì bài «Chân trời tím» của băng do Nữ Ca Sĩ kiêm nữ minh tinh Perlon hát. Chị Perlon này đúng là 1 của nọ. Chắc chị ta tin chắc mình là thứ Ava Gardner Giao Chỉ nên chị điệu ơi là điệu. Nếu đẹp thật thì điệu cũng được đi, khôn nổi chị vừa già vừa xí, cái điệu của chị lại là một cái điệu nhà quyết. Chị hát «Em sẽ đưa anh về chân trời tím... Nghe đây tiem...» rồi rạc như còm nguội thiêu. Cái phê-nô-men của Kim Dzuì này cũng đại khái như cái phê-nô-men Hoàng Oanh làm cho Gã Thâm ngạc nhiên: hai của nọ ấy hát hồng như thế, người ngòm như thế, mà vẫn kiếm được tiền của thiên hạ, vẫn nổi tiếng. Thật lạ.

Chưa hết.

Cái khó chịu khi phải nghe các cô, các cậu ca sĩ phát âm sai tiếng mẹ đẻ kể đến đây chưa phải là hết. Mầu tím hoa sim trở thành màu tiem hoa siem nghe tuy bực mình nhưng không tai hại bằng một tiếng khác. Đó là tiếng «ui» bị hát thành ra «uôi». Chẳng hạn như «thời hết yên vui» bị các cô, các cậu ca sĩ hiện nay hát thành ra «.thời hết yên vuôi». Ghê nhất là nếu chẳng may lời ca có hai tiếng «ngọt bùi» như trong bài «Vết thương cuối cùng» của băng Tâm Anh số 5. Người hát bài có hai tiếng «ngọt bùi» ác ôn này là nữ ca sĩ lai Chà Carol Kim. Nàng này hát theo kiểu dậm đên, ngọng hơn bất cứ ai và không giống ai. Khi âm «ui» đã bị hát là «uôi», các bạn hãy tưởng tượng hai tiếng «ngọt bùi» sẽ bị hát thành ra tiếng ngọt... gì? Gã Thâm lấy làm lạ rằng khi nghe Carol Kim hát bài trên đến hai tiếng «ngọt bùi», các chú thầy đồn, thầy kèn của ban nhạc lại không cười phá lên.

Thiết tưởng các cô, cậu ca sĩ tuy lấy những tên lai căng như Jo, El-vit, Ca Ron, Duy Ly v.v nhưng bố mẹ cũng vẫn còn là người Giao Chỉ, khi hát tiếng Giao Chỉ cho người Giao Chỉ nghe, nên chịu khó phát âm cho đúng một chút. Đừng để cho những người ngoại quốc mới biết võ vẽ vài câu tiếng Việt, nghe băng nhạc Việt Nam, phải thắc mắc và ngạc nhiên không hiểu tại sao những danh từ tục tĩu như.. «ngọt bùi» phát âm theo Em Carol Kim «uôi» thành ra «uôi», lại có thể được ngang nhiên đưa vào âm nhạc.

Saigon son

Saigon son... nhưng không phải son trẻ mà là... bán son. Mấy ngày nay Saigon có hiện tượng bán son hàng vài ngoại quốc rất nặng. Hàng ngoại quốc dùng để may y phục phụ nữ đang được xuống đường, tức đổ ra vỉa hè bán son. Đồng bào ta xúm lại mua như điên tạo ra một cảnh tấp nập vui như chợ Tết ở quanh chợ Bến Thành và trên đường Lê Lợi. Nghe nói giá hàng bán son rẻ nữa tiền so với giá hàng trong tiệm.

Các nhà buôn vài ngoại quốc cho hàng xuống đường bán tống bán tháo ngay khi ông Tổng Ngạc đi Huế kỳ du thuyết trở về. Phải chăng đó là vì nguồn tin hàng Mèo sắp tràn ngập thị trường VN? Chờ xem.

nhỏ' long báo

• CÔNG TỬ HÀ ĐÔNG

Một đề nghị xây dựng cột lực

Dư luận và báo chí Giao Chỉ đã nói và viết nhiều về tình trạng «ông chẳng bà chuộc» chửi nhau bí bết giữa hai ông Chánh Phó Tổng Giao Chỉ. Cuộc chửi nhau này tất nhiên là làm cho bàn dân thiên hạ cả quần lẫn dân đều một là chán ngán, hai là thắc mắc không hiểu ra làm sao cả. Tình trạng Chánh Phó bất đồng ấy có lẽ kể từ ngày loài người có trò bầu bán và đặt ra chức vị Chánh Phó tới giờ chỉ mới xảy ra ở Giao Chỉ ta là một.

Công Tử Hà Đông không có ý muốn xét đoán, phê bình xem ai phải, ai trái hoặc tìm hiểu, phân tích xem tại sao lại có tình trạng hai ông chánh phó lờ ra phải thân nhau như tay phải, tay trái lại chống đối nhau gấu cừ kiêu như thế. Công Tử HĐ chỉ nghĩ rằng dù sao thì tình trạng đáng buồn ấy đã xảy ra rồi, hậu quả tai hại của nó đã có rồi. Bồn phận của kẻ thứ giả bị giờ là việc tìm biện pháp tránh cho tình trạng đó không còn xảy ra lần nữa, nghĩa là việc tránh vết xe đổ vậy.

Để tránh tình trạng các ông Chánh, Phó Tổng bất bình nhau, si và nhau, nhân kỳ tranh cử sắp tới Công Tử HĐ đưa ra một đề nghị xây dựng như vậy: các ông ra tranh cử Tổng Thống sẽ không chọn người nào khác đứng phó, các ông sẽ chọn luôn bà xã đứng phó. Việc chọn bà xã đứng phó sẽ có năm bảy điều lợi to to bố như sau này.

Trước nhất việc đó sẽ tránh cho các men-phụ phu nhân khỏi bị mang tiếng khi can thiệp vào việc cai trị của ông chồng. Các bà sẽ danh chính ngôn thuận khi làm áp phe, không ai còn dị nghị gì được khi các bà nhay chồm chồm vào việc cai trị, khi các bà đòi thăng cấp cho ông Tướng này phút a la poóc ông Tướng nọ.

Thứ hai: sẽ không sợ xảy ra tình trạng chửi, nhau bới xấu nhau cho dân biết. Nếu có sự bất đồng, ông Chánh Tổng sẽ có thể giải quyết sự bất đồng ở trong nhà, có thể.. đánh bộp tai hoặc đá đít.. phó

Tổng mà dân chúng không ai biết. Nếu việc bộp tai đá đít này có xảy ra, chỉ có quan hầu là biết nhưng cũng không sợ tai hại gì vì quan hầu là... quan hầu, quan hầu không còn là người nữa rồi. Chánh Phó Tổng đã là vợ chồng thì một là ông Chánh có thể tát xiếc bà Phó hoặc là bà Phó có thể làm áp lực ông Chánh bằng cách bắt hợp tác hoặc không hợp tác gì đến đại cuộc. Nếu bà Phó lại là người có công giúp chồng làm nên thì tất nhiên là ông Chánh phải nhượng bộ khi bị bà Phó phang những câu như: «Nói đóc mi ai chớ đừng có nói đóc mi tui. Tui biết anh quá mà. Ngày anh lấy tới anh mới là sặc dăng... Nếu không có tui... đời nào anh nở mày nở mặt ra được?»

Thứ ba: các cụ ta có câu «Thuận vợ thuận chồng tát biển đông cũng cạn». Nếu Chánh Phó Tổng là vợ chồng tất sẽ đoàn kết chặt chẽ rất không ra và bọn CS ác ôn còn đỡ sẽ bị uyển hộc máu mồm chạy không kịp là cái chắc.

Với từng ấy cái lợi sỡ mó được, nhất là loại trừ được tình trạng Chánh, Phó chống đối nhau. Công Tử HĐ tin rằng đề nghị xây dựng trên đây sẽ được các nhân vật đang rắp tâm hy sinh cho đất nước, tức là ra tranh cử Tổng Thống, và cả thiên hạ nữa, đều thấy có lợi và đều đồng ý với tác giả. Vậy Công Tử HĐ long trọng yêu cầu:

— Vì quyền lợi chung của dân tộc, để tránh tình trạng Chánh, Phó hục hặc nhau, yêu cầu công dân Nguyễn Văn Thiệu sẽ ứng cử chung liên danh với bà Thiệu, công dân Nguyễn Cao Kỳ sẽ chọn Phó Tổng Thống là bà Đặng Thị Tuyết Mai, công dân Dương Văn Minh sẽ đứng chung liên danh với bà ... vợ.

Một tuần người Bảy ngày việc

• THIÊN - KHÔI

Khó vượt

Ông Phó đang đi tìm chữ ký của 100 nghị viên giới thiệu ra ứng cử chức vụ Tổng Thống. Tưởng 100 chữ ký là dễ nhưng thực ra thì khó lắm. Đường như đã có tới trên 300 chữ ký của nghị viên ký tên thành khẩn yêu cầu Chánh Vương hãy «hy sinh» thêm một nhiệm kỳ nữa. Trên 300 chữ ký này cộng với trên 100 chữ ký của Nghị sĩ, Dân Biểu là Chánh Vương được lòng trời lắm rồi.

Chánh Vương có chữ ký của Nghị sĩ, Dân Biểu, ông Big Minh cũng có chữ ký của nghị sĩ, dân biểu cao tay lắm, ông Big Minh có đủ 40 chữ ký, và Phó Vương chẳng có một chữ ký nào. Đau cho Phó Vương thật, năm 67, bao nhiêu đàn em của Phó Vương ở trong tòa nhà Hạ Viện, thăm thoát mới có bốn năm, chưa đủ thời gian nấu chín một nồi kê, mà đàn em của Phó Vương đã già từ đàn anh đi hết, đời mà Phó Vương, thiên hạ phủ thịnh chứ ai phủ suy làm cò đuôi chó ngà nghiêng theo chiều gió để sống hơn làm cây tùng, cây bách giữa cơn mưa loạn, gió cuồng.

Nhưng chẳng hiểu Phó Vương có lấy nổi 100 chữ ký của các nghị viên không đây? Nghe đâu khó lắm vì nghị viên tuy là dân cử, nhưng lại chẳng có ký lô nào với quan tể tướng và nhà nước.

Nhà Nước muốn nhóm lúc nào thì tạo ra cơ hội mà nhóm, và sau đó cho cái giấy bài nhiệm là xong, bởi vậy nhiều ông nghị viên không dám ký. Theo thiên hạ đồn, ông Phó còn thiếu ba bốn chục chữ ký của Nghị viên, kiếm đủ số chữ ký này cũng còn hóc hác, các ông Nghị đã rút tay hết rồi, còn nhiều ông Nghị Viên chốt ký giới thiệu cho Phó Vương thì chỉ làm lễ chờ cơ hội tính rút.

Chưa biết Phó Vương có «chấp nổi cánh đại bàng» mà vượt qua căn nhà lầu 10 tầng và 7 lần cửa thép luyện này không đây.

Vượt bức tường liêm sĩ

Ông nghị Phạm Văn Tâm, tức Thái Lăng Nghiêm, lý thuyết gia hạng nhất của Mặt Trận Cứu Nguy vừa cho rằng, người ta đã vượt bức tường liêm sĩ khi ban hành.

Vượt bức tường liêm sĩ, gốc m, chữ nghĩa khá thể, phi cơ là một thực thể vượt bức tường âm thanh một bức tường có đó mà không có đó, con người cũng là một thực thể, vượt bức tường liêm sĩ, cũng là một bức tường có đó mà không có đó.

Nhưng nói theo ông Tâm, thì bức tường liêm sĩ đã có, nó có người ta mới «vượt» được nó, còn không có nó, thì lấy gì mà nhảy qua nhưng vượt được bức tường liêm sĩ rồi, thì người vượt còn liêm sĩ hay mất, hoặc giả liêm sĩ của người vượt lên cao hơn hay xuống thấp hơn... Muốn «giải thích» muốn «hiểu» thế nào cũng được!

Người vào cuộc chiến

Ông Phó Kỳ quyết nhảy vào cuộc chiến, cuộc chiến đây là cuộc chiến giành lại quyền tự do cho báo chí. Một khi nhảy vào như vậy, là ông đã phần lắm rồi!

Trước đây khi bị báo chí hỏi là ông nghĩ sao về 15 tờ báo đăng lời tuyên bố của ông mà bị tịch thu? Ông chỉ cười đáp một cách mỉa mai, chua chát: «Quyền thứ tư làm gì có ở cái đất nước này mà các anh hỏi». Nhưng đáp như vậy xong, khi về nhà, ông mới thấy thấm thía, thân danh là một vị Phó Tổng Thống mà hai bộ Nội vụ, Thông tin đã ra lệnh tịch thu, hay tịch thu những lời tuyên bố của mình, thì đúng là trên nguyên tắc họ đã coi ông như không còn là Phó Tổng Thống nữa, không được, không được! Ông quyết phải làm cho ra lẽ vụ này. Và với tư cách chủ tịch hội đồng văn hóa, ông đã thảo giặc thư gửi cho ông Tổng thống phản đối việc này, và khuyến cáo ông Chánh là tự do báo chí hiện bị chèn ép, bị bóp nghẹt.

Một người «nặng ký» như ông Phó mà nhảy vào cuộc chiến đấu tranh đòi tự do đích thực cho làng báo, hẳn cuộc chiến phải sôi động, thiết nghĩ ông Phó tích cực tranh đấu như vậy là đúng, dù sao cuộc tranh cử đã gần kề, nếu không có sự tranh đấu cho báo chí, thì mọi lời tuyên bố của ông mà báo chí đăng tải, sẽ bị một ngấm, mỗi xông ngay!

Thái thú mắt xanh

Qua những bài báo đăng tải về cuộc hội thảo giữa cựu Thái Thú Taylor và vài tướng lãnh 1 năm sau cuộc đảo chánh 63. Người ta thấy Thái Thú Taylor quả đã biểu hiện được tinh thần thực dân trị, nguy trạng dưới lớp áo đồng minh giúp, đỡ Thái Thú Taylor đã có những lời thật gay gắt như: «Tôi đã phí quá nhiều lời... Các anh làm công việc nát như một đồng phân... Ai chỉ huy quân đội ở đây? có phải tướng Khánh không? Tại sao trước khi làm các anh không hội ý kiến? Trước những lời gay gắt đó, ông đề đốc đã nói có cảm tưởng là đang bị đối xử như những kẻ có tội» và một tướng khác ngoan ngoãn: «thưa ngài đại sứ... đúng vậy».

Cũng qua những loạt bài đó, nhiều người đọc xong cảm thấy đau đớn, xót xa. Tin là m sao được vào tin thần trợ giúp bất vụ lợi của người bạn đồng minh. Tinh làm sao được là những người Thái Thú Mỹ ở VN đã không bao giờ can thiệp vào nội bộ Giao Chỉ. Và hết rồi hết cả cái sự tin ở - tinh thần tự cường đứng cam của những chiến sĩ ưu tú lúc đối diện với Thái thú chỉ có mỗi một cách tìm mọi lời để biện minh cho hành động đã làm của mình, chứ chẳng có dám phản kháng trước những lời thô lỗ, khiếm nhã của một nhà «ngoại giao» nước bạn.

Một vài cây kim trong bọc đã lòi ra, nó để lộ nguyên cái chất rỉ sét ra ngoài. Thấy mà sợ cho tinh thần Thái Thú... Mỹ, thấy mà buồn cho những người Giao Chỉ cầm quyền dưới thời Thái Thú Taylor, đã cho giải tán những đám biểu tình đòi quyền tự quyết dân tộc bằng bạo lực.

Phải khen mới đúng

Theo tin các báo trong buổi lễ đây năm 2 hội đồng Văn Hóa, Kinh Tế. Phó Vương đã bắt tay ông Tổng Kinh Ngạc, và «cậu» Tổng Tài Trừng rồi nói rằng: «Các ông làm Kinh Tế, Tài Chánh dở ẹc». Bị kẻ một phát tù đứng, cả 2 ông Ngạc, Trừng chỉ còn cách cười trừ. Biết nói quái gì bây giờ. Ngày xưa ông Phó là chính phủ của dân nghèo,

có kẻ nham nhở gọi là chính phủ làm dân nghèo, nhưng thời đó, dân tuy có nghèo thật, nhưng không nghèo bằng bây giờ. Bây giờ thì dân khổ quá, chẳng vậy mà ông Nghị Nguyễn Văn Chức đã phải kêu lên: «Thời đại Nguyễn Văn Thiệu là thời đại sưu cao thuế nặng nhất, thời đại dân chúng cực khổ nhất. Tại sao dân chúng khổ cực, đói túng? Ấy tại vì chính sách kinh tài và sự thực thi chính sách kinh tài đó, ông Phó chê hai ông Ngạc, Trừng làm kinh tài dở ẹc thì hơi phí lời. Ông phải khen là: Thời tôi làm chính phủ của dân nghèo, dân còn giàu hơn bây giờ. Các anh quả là hậu sinh khả úy Tôi có lời thần phục các anh!

Cũng thích hòa bình

Sau khi ông Big Minh, ông Kỳ đều nói tới vấn đề hòa bình, đến lượt ông Chánh cũng cho biết là, ông đâu có chủ chiến, ông vừa đánh nhau vừa xây dựng xã hội, kiến tạo hòa bình mà.

«Chủ đề» Hòa bình có vẻ là chủ đề ăn khách trong kỳ bầu cử này, nhưng hòa bình cũng có tới 36 kiểu, mà mỗi ông chọn một kiểu hòa bình hợp gu với mình, ông Minh đã chọn kiểu song tồn, hay kiểu sáu, chín, cả hai cùng sống, cùng sướng, cùng hưởng, nhưng cả hai vẫn là riêng biệt. Kiểu 6 của Big Minh coi mỗi được mọi người khoái, nh là người «phe bên kia». Nhưng đối với những người hiểu CS quá nhiều, họ chỉ sợ cho ông Big Minh là kẻ ngây thơ đang chơi dao hai lưỡi, sớm muộn con dao đó cũng cắt đứt tay ông. Kiểu hòa bình của ông Chánh là đánh cho mạnh, nhào lên, nhào xuống mà đạt tới. Còn kiểu của ông Phó thì lúc này chưa rõ ràng, mới chỉ đang ở phút giây mon chón...

Thành thực mà nói, dân chán lính, chán chiến tranh lắm rồi, nếu ông nào đưa hòa bình ra kỳ là ông đó cần điếu.

Anh đi đường anh, tôi đường tôi

18.000 công nhân Giao Chỉ làm việc trong những cơ sở thuộc quân đội Mèo và các hãng thầu ngoại quốc vừa họp Đại Hội tổ Mèo nham nhở, đã man tùm lùm, tòa loa ở Đà Nẵng. Theo những lời tố cáo, bọn Mèo là bọn dơ dáy nhất đời. Tội nặng nhất của chúng là tội lột trắng công nhân Giao Chỉ bắt kẻ nam nữ, để khám và đánh. Nữ công nhân bị chúng sờ mó, gỡ gạc và bọn Hàn Kiêu, Phi Kiêu lưu manh cũng a tòng với bọn Mèo để gỡ gạc.

18.000 công nhân họp đại hội ở Đà Nẵng vừa qua còn đưa ra 2 thỉnh nguyện:

— Cơ quan Lực Lượng Đặc Biệt Hoa Kỳ phải gấp rút thanh toán khoản tiền trợ cấp nghị việc thâm niên theo luật định cho trên 200 công nhân ngành này.

— Công nhân phục vụ cho Hải Quân Hoa Kỳ tại Biên Sa phải được trả lương 12g mỗi ngày thay vì 9 giờ, vì trên thực tế những công nhân này đều phải đi làm mỗi ngày 12 giờ.

Qua nguồn tin trên C.O buồn rầu mà nhận thấy rằng chưa bao giờ tinh thần hữu Vệt-Mèo lại xuống thấp cho bằng lúc này. Những lời tố Mèo trên đây thực là những sự kiện bằng vàng để bọn Cộng Sản dùng làm đề tài chửi Mèo. Tuy nhiên công nhân Giao Chỉ vẫn là nạn nhân, cuộc tranh đấu của 18.000 anh chị em tuy có chính nghĩa nhưng Con Ong bị quan nghĩ rằng anh chị em khó lòng gạt hái được kết quả tốt. Vì sao? Vì Mèo đang muốn «phủ linh», tức là muốn rút chân ra khỏi VN chúng đang tìm cách cho anh chị em nghỉ việc.

Anh chị em làm việc cho Mèo nên nghĩ đến chuyện tìm những nghề sinh nhai khác, tuy có thể vất vả và kiếm được ít tiền hơn là làm với Mèo nhưng ngược lại, nhân phẩm được tôn trọng hơn.

Hãy chú ý vào mặt Mèo rồi rủ áo thơ thoi ra đi, có làm được vậy chúng mới nể. Còn cứ một người ra thì 10 người tranh nhau dút đầu vào, với bất cứ giá nào cũng được, miễn là được chúng chỉ tiền làm sao anh chị em có thể đòi chúng tôn trọng nhân phẩm??

CẢM CÚM — SỞ MÙI — NHỨC ĐẦU
— NHỨC RĂNG — ĐAU NHỨC
BẤP THỊT

HÃY UỐNG

RHUMEX

(Bán tại các nhà thuốc tây)

Nhãn Hiệu
Con Voi Đỏ

HẾT ĐAUBAOTỬ

Thuốc nhập cảng
ĐỨC QUỐC

ULGASTRIN : Trị ung loét
bao tử, dạ dày, đau lỗ bao tử.
ULGASTRIN: Trị đau bao tử
kinh niên và cấp tính, đau
bao tử vì lo nghĩ quá nhiều.
ULGASTRIN : Công hiệu
chắc chắn.

Thơm ngon dễ uống bán
tại các nhà thuốc Tây.

Thuốc nhập cảng
ĐỨC QUỐC
Ulgastin

TIÊU NGỌC
Người dân đen
cầm cân

Con kiến mà kiện củ khoai

Sau đúng 15 ngày «suýt păng», toát mồ hôi lạnh y như đi coi phim của mông sứ Hít Cốc, Luật bầu cử Tổng thống và Phó Tổng thống đã được Chánh Vương ban hành cái rụp, nghĩa là không có sự phúc nghị phúc khiếu gì ráo trội. Cái điều 10 khoản 7 ấn định rằng đảng nào muốn «hy sinh» làm một phát ngời xôm trên ngời cửu ngũ cần phải có 1 sự «giới thiệu» của 40 Dân biểu, Nghị sĩ hoặc 100 chủ Nghị hòm, vườn còn nguyên sí, không bị ai xâm phạm tiết hạnh hết tron. Khỏi anh nghĩ rằng năm 1967 Trung tướng Nguyễn Văn Thiệu, Chủ tịch Ủy Ban Lãnh Đạo Quốc Gia, đã kịch liệt chống lại khoản 7 điều 10 dự luật ứng cử viên Tổng thống và Phó Tổng thống phải có sự giới thiệu của 30 cụ trong dân, viện lẽ cái điều khoản ác ôn này vi hiến, trái nghịch với nguyên tắc dân chủ và bất hợp lý, thì chắc chắn năm 1971 Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu cũng sẽ yêu cầu lưỡng viện Quốc Hội phúc nghị bác bỏ cái sự giới thiệu của quý cụ trong dân ghi trong dự luật bầu cử thời bị giờ. Do đó, nhiều anh nổi máu cò bịch bên làm một đường đánh cá rằng thì là thể nào khoản 7 điều 10 cũng a la doong. Mười lăm ngày sống trong sự hồi hộp ra rít, quả nhiên thua cháy túi.

Luật vừa mới ban hành tới 23-6, thì liền từ tị sáng hôm sau đã vô số người đâm đơn kiện khoản 7 điều 10 vi hiến tại TCPV. Bàn dân thiên hạ bên cá với nhau rằng thể nào quý vị đi kiện cũng thua, nghĩa là TCPV sẽ xử điều 10 khoản 7 hợp hiến. Kể hèn này cũng muốn cá tí ti, nhưng nếu cá rằng TCPV sẽ xử khoản 7 điều 10 hợp hiến thì chắc chắn nếu thắng cuộc cũng không bắt được bao nhiêu địa. Phải cá ngược lại, nghĩa là cá rằng Tối Cao Pháp Viện sẽ xử khoản 7 điều 10 vi hiến, mới hy vọng vét cá làng, hốt được bộn bạc. Tuy nhiên, muốn chắc ăn trong cuộc đánh cá «vi đại ấy, kể hèn này bên làm 1 đường bóỉ toán bằng cách mời 9 vị dân ngụ khu đen họp thành 1 cái pháp viện tư, danh xưng là Tối Mò pháp viện (tối mò vì thành phần gồm rất dân đen tối dạ) đoạn đem 1 cái đơn kiện điều 10 khoản 7 vi hiến nhờ quý đảng phân xử.

Sau tam tư phen hết rít thuốc lao vật lại đến bàn cãi như mỏ bò, Tối Mò pháp viện bên tuyên 1 phán quyết nguyên văn như sau :

Chiều chi do đơn khởi tố đề ngày 24-6-1971, nguyên đơn Nguyễn Văn Cu, 35 tuổi, người Việt gốc Chăm, làm nghề phó thường dân, trình bày rằng : khoản 7 điều 10 của Luật bầu cử Tổng thống và Phó Tổng Thống nhiệm kỳ 71-75 quy định mỗi ứng cử viên phải có sự giới thiệu của 40 Dân biểu, Nghị sĩ, hoặc 100 Nghị viên là vi phạm điều 2 khoản 2 và điều 13 khoản 2 của Hiến pháp 9 nút Cửu Sừng, bởi lẽ đã hồng thêm tôn trọng sự bình đẳng giữa các công dân và quyền bầu cử, ứng cử trên căn bản bình đẳng của mọi công dân.

VỀ HÌNH THỨC :

Chiều chi nguyên đơn không đem lại được một ly ông cụ bằng chứng nào chứng tỏ rằng nếu y nộp đơn ứng cử thì ắt y sẽ đắc cử.

Chiều chi do đó nguyên đơn có 1 lợi ích con mẹ gì khả dĩ cho nguyên đơn có tư cách đề khởi tố;

Chiều chi tuy nhiên theo một án lệ vững chắc của Tối Cao Pháp Viện chính hiệu, thì chỉ cần vấn đề do đơn khởi tố đặt ra là một vấn đề có thể gây thóc méc trong vài giới là đủ để cho đơn khởi tố ấy được chấp nhận cái rụp về hình thức ;

Chiều chi vấn đề khoản 7 điều 10 có hay không vi hiến liên can đến sự bầu bán Tổng thống và Phó Tổng Thống, là một vấn đề gây thóc méc kịch liệt cho đồng bào thân mến ;

Chiều chi do đó, nên chấp nhận đơn khởi tố về hình thức ;

VỀ NỘI DUNG :

Chiều chi điều 2 đoạn 2 Hiến pháp Cửu Sừng ấn định rằng : Quốc Gia chủ trương sự bình đẳng giữa các công dân. Khoản 7 điều 10 cũng chủ trương rằng mọi công dân, không phân biệt là Chánh Vương, Phó Vương, Tướng điều hay Tốt đen, nếu muốn «hy sinh» đều phải có cái sự giới thiệu của các cụ trong dân. Thế là bình đẳng thật lực rồi đi nhé, bởi lẽ có ai được miễn trừ cái sự giới thiệu ấy đâu.

Chiều chi khoản 7 điều 10 cũng không hề vi phạm quyền ứng cử trên căn bản bình đẳng của mọi công dân. Này nhé, Quốc vương đã từng nói là có đủ chữ ký giới thiệu cho ông Phó râu kẽm và cho cho đại ca sún răng, có khi còn thừa đề giới thiệu cho một liên danh thứ tư nữa cơ đấy. Phó vương và đại ca sún răng đều có thể «hy sinh» là đủ có sự bình đẳng ứng cử rồi. Còn các chính khứa khác thì tha hồ nói phét rằng vì có điều 10 khoản 7 vi hiến, nên hồng thêm ứng cử, chứ nếu ứng cử thì đắc cử là cái chắc, tuy trong bụng thừa biết rằng muốn đắc cử thì phải có cái gì khác cơ, tài và đức đâu có đủ.

Chiều chi khoản 7 điều 10 cũng không vi phạm nguyên tắc bình đẳng trong việc bầu cử. Phải hiểu rằng Dân biểu và Nghị sĩ rất bình đẳng trong sự «giới thiệu» : 40 dân biểu = 40 nghị sĩ. Tuy 40 dân biểu hoặc Nghị sĩ = 100 Nghị viên nhưng các Nghị viên thì lại phải bình đẳng mí nhau chứ lý. Có tôn ti trật tự như thế rất tốt. Sau khi có sự giới thiệu rồi, dân đen tha hồ bầu, mỗi người 1 lá phiếu.

Chiều chi đừng nên nghi xuyên tạc rằng bầu cử có nghĩa là lựa chọn. Các cụ trong dân đã «giới thiệu» tức là đã lựa chọn một lần thứ nhất. Các cụ trong dân lại cầm lá phiếu đi bầu tức nhiên là lựa chọn lần thứ nhì. Vậy thì có một thiếu sót công dân được phép lựa chọn 2 lần, trong khi đa số chỉ được lựa chọn trên sí có 1 lần, mà lại là lần thứ nhì. Bầu cử sức mấy mà là lựa chọn ngu thấy bà.

Chiều chi vi chẳng hiến pháp 9 nút không hề cấm đoán cái sự đầu phiếu sai nhĩ. Đầu phiếu sau khi đã xáy ra cái sự giới thiệu cũng lắm chỉ có thể coi là 1 sự đầu phiếu sai nhĩ. Tuy nhiên, cái sự đầu phiếu sai nhĩ ấy vẫn có đầy đủ tính cách phổ thông, trực tiếp và kín đậy chứ.

Chiều chi ngoài ra điều 10 khoản 7 lại còn hợp lý. Hình như đăng xếp chúa Bao Công có phán rằng luật do Quốc Hội làm ra, mà quốc hội thay mặt nhân dân, biểu lộ ý chí của nhân dân, do đó kiểm soát luật tức là kiểm soát ý chí của nhân dân thì kỳ quá. Đăng cụ phụ tá Bộ Ông Loa cũng nói rằng trên mọi thứ pháp luật quốc gia còn có «thượng luật sinh tồn». Vậy thì nếu bảo khoản 7 điều 10 do quốc hội chấp thuận là vi hiến tức là bảo nhân dân vi hiến, là quên mất tiêu «thượng luật sinh tồn», đâu có được!

Bởi các lẽ ấy

VỀ HÌNH THỨC :

Chấp nhận đơn khởi tố của nguyên đơn Nguyễn Văn Cu :

VỀ NỘI DUNG :

Bác tất cả các thỉnh cầu ghi trong đơn khởi tố Tuyên bố toàn dân Việt Nam Cộng hòa hợp hiến.

Nghe xong phán quyết Tối Mò Pháp viện, kể hèn này bên thôi không đánh cá nữa. Và lại, mỗi khi đụng đến cái thượng luật sinh tồn (sinh tồn của ai cơ, tất nhiên không phải của kẻ hèn này) thì mọi sự phỏng đoán dễ bị trật lất lắm !

Nhờ ông Tham Mưu Quân Đoàn 3 tí

Một vài anh em quân nhân thấp cổ bé miệng ở các đơn vị trực thuộc Bộ Tư Lệnh, gặp đám nhà báo, đã than trời như bông về nỗi khổ tâm của họ kéo dài gần 2 năm nay.

Số là từ ngày quân ta mở cuộc «viễn chinh» qua đất hàng xóm láng tới Cẩm bu chia để diệt Cộng, anh em binh lính Quân Đoàn thường được cắm trại một chằm phân chằm. Nếu có xả xuống năm chục phân trăm, thì chỉ ít ngày sau, cũng lại một chằm phân chằm, em ơi! Do đó, lính tráng chả có dịp nào về hú hí với vợ con, thăm viếng cha mẹ, họ hàng. Đau hơn nữa, mỗi năm có một số ngày nghỉ phép thường niên cũng bị cúp mất tiêu, thành ra quanh năm ngày tháng chỉ có nước ngâm nga «Hai năm trần thủ lưu đồn, ngày thời canh điểm, tối dồn việc quan..»

Xin nhớ rằng cái môn nghỉ phép thường niên ấy nó thiêng liêng lắm, và là quyền lợi mà mỗi quân nhân đều được hưởng, chứ chẳng phải là một ơn huệ để cho cấp trên bố thí cho họ đâu đấy nhé !

Nếu được phép về nhà năm mười bữa anh lính hạng bét của chúng ta có thể làm được vô số việc. Ngoài cái chuyện mừng mừng tủi tủi với thể nhĩ, không chừng anh còn giúp cây được vài thửa ruộng, dựng lên được cái chuồng heo, sửa được căn nhà cho khang trang hơn. Ôi, hạnh phúc gia đình anh sẽ gia tăng êm ấm biết bao ?

Khờ nỗi ông Cố Đ.T Đỗ Cao Trí của chúng ta vốn đánh giặc rất hăng. Hăng đến nỗi quên bưng cả việc cho lính tráng luân phiên đi nghỉ phép ! Nhưng dù sao ta cũng chả nên trách một ông tướng quá đa đoan với chiến trận đến trở thành đăng trí trước một vấn đề nhỏ bé nhưng quan trọng với các anh em chiến sĩ. Đáng trách chẳng là các vị Tham Mưu xung quanh ông, đã không thay ông, hoặc nhắc cho ông nhớ mà giải quyết vấn đề quyền lợi thiết thực của binh sĩ dưới quyền. Chứ nếu có người nhắc, không chừng ông Cố Đại Tướng đã gạt đầu ô kê từ khuya !

Thực ra, các ông Tướng ông Tá lớn đầu có mấy cần cái vụ đi nghỉ phép. Bởi vì các đảng phụ nhân thường là ở quanh đầu đó cả rồi, và dù có ở xa một tí, các ông muốn về thăm lúc nào lại chả được.

Với lại những chuyện lật vật như sửa nhà, dựng chuồng heo, có bao giờ quý ông phải bàn tâm : Nếu các bà có cần, đã có mấy chú lính sẵn sàng đỡ đùm hộ rồi ! Nhưng với các binh bét, điều đó quý như vàng mà các quan rất ít khi ngờ tới để thông cảm với họ.

Gần đây, Cố Đại Tướng đã ra đi không trở lại, ông Tướng mới của Quân Đoàn có lẽ cũng còn đang bù đầu với nhiều đại sự, làm sao biết được tâm trạng của binh lính bên dưới đang nghiền cò trông chờ một chuyến nghỉ phép còn hơn trông mẹ về chợ ?

Thậm chí một vài chú ba gai chờ lâu quá, chịu không nổi, đã tự cho mình nghỉ phép, rồi trở về muốn mấy củ thì mấy ?

Vì vậy, nếu có vị Tham Mưu nào can đảm nhắc khéo với ông Tướng một câu, vị đó chắc chắn sẽ được anh em hoan hô đến Tết cũng chưa hết hoan hô !

Biếng ăn ! Mất ngủ !

HÃY UỐNG :

SIROP RÉACTIN (Béta)

- AN NGON - MAU ĐÓI
- LÊN CÂN NHANH CHÓNG
- DỄ NGỦ YÊN LÀNH
- TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

Có bán tại các nhà thuốc

(SgM BYT) QCM

CÁI CHẾT CỦA SV LÊ KH. SINH NHỰT LÀ HỒI «CHUÔNG BÁO TỬ CHO AI?»

Từ thân phận những người Quốc Gia giữa hai lần đạn đến sự vô trách nhiệm của chính quyền.

Tại những nước khác như Phi Luật Tân và các Quốc gia Nam Mỹ, mỗi dịp bầu cử thường có đồ máu, lần nào cũng có mấy chục người chết do hậu quả đụng độ của các phe đối lập, gả anh nọ đánh gả anh kia.

Tại Việt Nam, nhờ phước ảmm Tồ Tiên, và cũng nhờ tinh thần « kỷ luật dân chủ », các phe nhóm trong những cuộc bầu cử thường không tương xứng về đồng cân đồng lượng, lần nào phe chánh quyền cũng nắm ưu thế, nên tránh được đụng độ trong các kỳ bầu cử đã qua, mỗi dịp bầu cử chỉ có những cái chết do Cộng Sản gây ra mà thôi.

Nhưng các cuộc bầu cử năm nay, báo hiệu một bầu không khí căng thẳng. Vì ngay một cuộc bầu cử nhỏ bé trong giới sinh viên mà đã đưa đến cái chết của sinh viên Lê khắc Sinh Nhựt, thì những cuộc bầu cử lớn như bầu cử Tổng Thống, Phó Tổng Thống và dân biểu, làm sao tránh được đồ máu.

Giáng sinh năm ấy

Mùa Đông năm 1948, giữa mùa loạn lạc, gió rét căm căm tại một tỉnh cực Bắc Trung Phần, vào cái đêm thiêng liêng và trọng đại nhất trong năm đối với những người theo Thiên Chúa giáo, là đêm 24-12, tức là đêm Giáng sinh, đêm Chúa Hài Đồng ra đời. Chính vào cái đêm thiêng liêng ấy, một bé trai ra chào đời trong một gia đình theo đạo Tin Lành mang họ Lê Khắc. Để kỷ niệm người con út trong 9 anh chị em đã chào đời trong « đêm thánh vô cùng », hai nhi được mang tên Sinh Nhựt.

Rồi cậu Lê khắc Sinh Nhựt bị bắt gục trước mắt các bạn, giữa Thủ đô « an ninh một trăm phần trăm », sáu tháng trước ngày kỷ niệm sinh nhật thứ 23 của đời cậu. Trong cuốn sổ phân ưu, người nữ sinh viên, bạn của cậu thuộc phe đối thủ đã viết những chữ đầy ý nghĩa « các bạn anh và thân hữu đã biết rõ lý do tại sao anh phải nằm xuống ».

Tại sao

Nếu quả thật con người ta chỉ chết về thể xác và phần hồn tinh anh còn tồn tại, như người ta vẫn tin tưởng thì giờ đây Lê khắc Sinh Nhựt đã biết rõ lý do tại sao thể xác anh phải nằm xuống, nhưng có phải tất cả các bạn anh, những người còn sống cũng biết rõ lý do anh phải nằm xuống, như

lời phân ưu của cô bạn gái anh hay không ?

Các bạn anh, những người còn sống đã ra tuyên cáo, tố cáo 1 phe nhóm sinh viên đối thủ của anh (nhóm Huỳnh tấn Mắm) là những kẻ khát máu.

Hãy trở lại một chút về quá khứ :

Lê khắc Sinh Nhựt, sinh viên năm thứ tư, Chủ tịch Ban Đại Diện sinh viên Luật khoa, ứng cử viên Phó chủ tịch Nội vụ Ban Chấp hành Tổng hội sinh viên Saigon do SV Lý Bửu Lâm, thụ ủy (liên danh 2).

Cuộc bầu cử ban chấp hành đã diễn ra ngày 20-6 vừa qua. Cử tri là đại diện 16 phân khoa thuộc viện Đại học Saigon. Mỗi phân khoa bỏ 1 phiếu. Ứng cử viên có hai liên danh 1 do Huỳnh tấn Mắm thụ ủy, là liên danh tái tranh cử, và có trách nhiệm tổ chức cuộc bầu cử. Đối thủ của Liên danh 1, là liên danh 2 do Lý Bửu Lâm làm thụ ủy, trong đó, có Lê khắc Sinh Nhựt.

Diễn tiến của cuộc bầu cử tốt đẹp cho đến phút chót của cuộc kiểm phiếu. Trong phòng kiểm phiếu, các ứng cử viên của phe Huỳnh tấn Mắm rất đông. Phía Lý Bửu Lâm không có ứng cử viên, và hy vọng đắc cử rất mong manh. Vì tại các nước dân chủ Á Châu, những kẻ đương quyền tái tranh cử thường nhiều hy vọng hơn.

Một cuộc kiểm phiếu vô cùng hồi hộp. Càng lúc càng hồi hộp. Nhịp đập của con tim các ứng cử viên tăng lên cùng với số phiếu được khai ra.

— Một phiếu trắng.
— Liên danh Huỳnh Tấn Mắm 6 phiếu
— Liên danh Lý Bửu Lâm 7 phiếu.

Còn hai phiếu quyết định.

Sự hồi hộp tới mức gần như nghẹt thở — Lá phiếu thứ 15 được khai ra : Lý Bửu Lâm !

Thắng bại đã rõ, nhưng chưa được chính thức xác nhận, thì hỗn loạn xảy ra. Một số người nhảy lên đá văng thùng phiếu, xô bàn ghế, rượt ban tổ chức bầu cử. Một ứng cử viên thuộc LD 2 bị thương, vụ phá phách này đưa đến hậu quả tất nhiên là phía Huỳnh tấn Mắm không thừa nhận cuộc bầu cử, không chịu thua, không bàn giao.

Ngày hôm sau, có tới «mấy chục đoàn thể như thường lệ» lên tiếng bênh lập trường của phía Huỳnh

tấn Mắm, chống lại liên danh Lý Bửu Lâm. Trong số các đoàn thể lên tiếng như thường lệ» kể trên, dĩ nhiên có mấy cái «Đội Quyền Sống» của bà Ngô Bá Thành và còn có cả «ngiệp đoàn 36 chợ Đò Thành», những người có lẽ chẳng bao giờ lưu ý về các hoạt động của sinh viên.

Một người nằm xuống

Sau cuộc bầu cử hỗn loạn kể trên, phía Huỳnh Tấn Mắm tiếp tục «cố thủ» Tại Tổng Hội Sinh Viên Saigon đường Hồng Bàng. Phía liên danh «đắc cử trên thực tế» Lý Bửu Lâm bị kết tội là thân chính quyền, và bị đe dọa. Thế rồi, 8 ngày sau cuộc bầu cử trên, Sinh Viên

Lê khắc Sinh Nhựt... vốn bị phe Huỳnh tấn Mắm kết tội là tay sai của chính quyền, là CIA v.v... đã bị bắt gục ngay tại trường luật, nơi rao giảng các nguyên tắc pháp lý, nơi đeo rúc vào đầu óc thế hệ ngày mai những sự hy vọng ở một xã hội Dân chủ pháp trị, nơi cải cách chỗ làm việc của vị nguyên thủ Quốc Gia vốn đề cao tinh thần thượng tôn luật pháp có mấy trăm thước.

Thân phận những người Quốc Gia

Tại đất nước này, những người Quốc Gia không vừa lòng chánh quyền đôi khi đã gặp khó khăn còn hơn là Cộng Sản chính tông. Lê

khắc Sinh Nhựt không phải tự nhiên ngã xuống như một tai nạn, mà anh đã bị bắt gục sau nhiều lần bị đối phương đe dọa. Ngoài việc chính quyền có bôn phận bảo vệ an ninh cho những người Quốc Gia chống Cộng, chính quyền còn có nhiệm vụ bảo vệ an ninh cho tất cả mọi người dân.

Một người dân, một thanh niên có cao vọng tranh đấu những mục tiêu Quốc Gia đã bị bắt gục, cái chết của SV Lê khắc Sinh Nhựt không phải là cái chết của một cá nhân, mà là cái chết cho uy tín của những người có trách nhiệm.

GẢI HÁNG

Ngồi rù giải háng dài tấn tấn

TRẦN VĂN HƯƠNG

Đáo tụng đình
Thế là luật bầu cử Tổng Thống và Phó T.T. với điều 10 khoản 7 đã được ban hành trong vinh quang, thành tín và thắng lợi. Cả nước đều nhận được thiệp mừng, cảm phúng điệu và cảm xỉ và. Máy ông Phụ Tá Phủ Đầu Rồng, dù có điếc 99, 7-0 cũng nghe thấy rõ những lời ca tụng công nghiệp của máy ông. Công nghiệp của những kẻ không biết nịnh bợ, công nghiệp của những kẻ đã soạn ra điều 10 khoản 7, và công nghiệp của những kẻ đã kiếm được linh trăm thắng hồi nách thổi mồm lấy đầu đời bạc.

Vì vậy, hôm qua nghe nói đã có bốn người đi kiện, lời cổ cái điều 10 khoản 7 ra trước Tối Cao Pháp Viện, thợ giải lấy làm hoan hi lắm. Thắng bại không cần biết cứ kiện cái đã, rồi đến ngày xử, vác dẻ ra tòa chửi đổng một trận cho hả giận. Thế cũng hay.

Trong số những người đã nộp đơn kiện, có anh chàng «giết Tổng thống» Cao thế Dung ông đầu lý Nguyễn Trân, dân biểu hung hăng con độ xít Trần công Quốc, và Hippie già Hồ hữu Tường. Hai anh chàng sau này có triển vọng sẽ ra tòa chửi rất bản. Một anh thì còn trẻ, hung hăng, còn một anh thì già lâm cầm, đã từng chửi bản với nhà nữ vô địch nín dái, tức đệ nhất nữ lưu thân hành pháp Trần kim Thoa. Thế cũng hay.

Trong các vụ kiện khác, cần phải có những người nghiêm trang đứng đắn, chứ trong vụ kiện điều 10 khoản 7 thì lại cần phải có những tay bạt mạng, nhất là những người đêch biết luật, và chửi rất bản. Nếu có được quyền bắt khả xâm phạm, thì càng tốt.

Cứ mỗi lần nói tới đi kiện tại Tối Cao Pháp Viện dư luận lại chột nhọt tới Nghị Chức, «nhũ danh» Bóp Kennedy Giao Chỉ con người đã từng tố đích danh tướng lãnh tham nhũng, đã thắng vụ kiện kiểm ước, đã đánh bại sắc lệnh 006 về báo chí của Thủ Tướng, và gần đây đã làm cho TCPV bị một phen hết vía, suốt 100 ngày, đêm nào cũng giựt mình khóc thét như con nít bị kính phong. Nếu không bị phân phe phút chót, và chỉ cần thêm 3 phiếu, Tối Cao Pháp Viện đã bị Bóp Giao Chỉ cho đi doang.

Người ta thắc mắc, trong vụ kiện về điều 10 khoản 7, tại sao Bóp Giao Chỉ không đi kiện ? Phải chăng vì đã trót chề

thành phần hiện hữu của TCPV vi hiến, nên không muốn nhờ các ông Tòa vi hiến xét xử ?

Nếu kỳ này Bóp Giao Chỉ cũng đi kiện, thì vui biết mấy.

Lại lịch

Có quá nhiều người đã, và còn đang tiếp tục xỉ và điều 10 khoản 7, nhưng ít người biết rõ lai lịch của cái điều khoản ấy. Vậy xin kẻ cho mọi người nghe, để «làm kỷ niệm».

Năm 1967 đám gia nô của ông «Râu Kẽm» tại Quốc hội lưu nhiệm công dùng cái khoản 7 điều 10, để ngăn không cho ông «Vua Lì» ứng cử. Ông vua lì khóc thét, bèn kêu um lên là điều khoản này vi hiến, phản dân chủ và vô lý, yêu cầu bỏ đi.

Thế là ông vua lì ứng cử được, và thành vua thật.

Năm 1970, đám phụ tá của ông Vua, muốn bảo vệ chắc cái ghế của chủ, đã bắt chước Mộ Dung Cô Tô, dùng cái thế gây ông đập lưng ông, bèn lấy cái khoản 7 điều 10 năm xưa nhét vào dự luật bầu cử Tổng Thống và Phó T.T. năm nay, rồi «ném đá đầu tay» bằng cách đưa cho 4 dân biểu là các ông Nguyễn văn Thông, Khiếu thiện Kế, Phan Mạt, Cao văn Chiêu, và 4 ông nghị sĩ là Đào văn Sung, Huỳnh văn Cao, Phạm nam Trường và Nguyễn duy Tài ký tên. Riêng Ông Tài sau khi ký tên, bị các thầy chửi quá, nên đành rút. Xong rồi, đệ nạp tại nhà hát Tây. Độ 15 ngày sau, tức là cuối tháng 12-1970 xóm Hạ biểu quyết cấp thuận điều 10 khoản 7 ấy. Rồi ốm Hạ chuyển lên xóm Thượng.

Tháng ba 1971, xóm Thượng thảo luận và biểu quyết, đã bác bỏ khoản 7 điều 10, chỉ trừ có mấy nghị thuộc nhóm Huỳnh văn Cao và Lê văn Đồng chấp thuận.

Trưa ngày 3-6 vừa qua, xóm Hạ lại bác bỏ quan diêm của xóm Thượng và hơn một trăm dân biểu đã đứng dậy khom lưng ủng hộ điều 10 khoản 7. Tổng Trưởng Thông Tin Báo Chế Bất Tinh đã gọi những kẻ lom khom ấy là người yêu nước, và có công lớn với quốc gia.

Chỉ trích những kẻ có công với Quốc gia đã dấu phiếu như mèo dấu cứt, không dám ra mặt bằng cách bỏ phiếu công khai, cho cả nước ca tụng.

CẢ KÊ DÊ NGÔNG

□ SỰ VẮNG MẶT CỦA VI TIỂU BẢO

Thế là Vi Tiểu Bảo đã vắng mặt tới hai tuần lễ. Vi Tiểu Bảo đi đâu vậy?... Xin thưa cùng quý vị thân mến của bản báo, ông Vi Tiểu Bảo, ông ấy đi dự hội nghị quốc tế tại Hen-sanh-Ky, ở mãi nơi trời Tây xa vời vợi. Và thay thế cho Vi Tiểu Bảo là ông Dăng gô Trác Mộ Thu.

Trong mấy tuần lễ vắng mặt Vi Tiểu Bảo, quần hào cũng thấy nhớ lắm. Nhưng cũng chẳng mong cho ông chóng về. Trong lúc ông vắng mặt, cũng có rất nhiều chuyện hấp dẫn như cuộc hội họp của Trương Vô Kỵ, với sự góp mặt của Triệu Minh, có Hồng Thất Công và giang hồ hắc bạch hai đạo, mà kẻ hèn này đã được hân hạnh làm một phát tường thuật trong số báo trước. Nhiều tờ báo đã bốc thơm rất kỹ sự kẻ lông mày cho Triệu Minh của Trương Vô Kỵ, cũng như chế sự hoan hô Trương Vô Kỵ hơi quá đáng của Hồng Thất Công. Điều hơi buồn là Hồng Thất Công lại ở địa vị bậc thầy cũ của tôi, nên tôi xin có vài lời can. Cụ đã già rồi, đâu vớ vớ cụ thì tội nghiệp...

Có nhiều người cho rằng, sự vắng mặt của Vi Tiểu Bảo, chỉ là một đòn ma giáo của cha đẻ ra nó. Theo sự đồn đại trong giới giang hồ, thì cha đẻ của Vi Tiểu Bảo, không phải là Kim Dung, mà chỉ là một tay đàn em, viết mượn cho lão già Kim Dung, để cho anh này ký tên hồng bắt địa. Thiên hạ mê lão Kim, nên cứ thấy cái gì của lão Kim phở ra, là hít lấy hít để, kêu ầm lên là thơm quá, tuy rằng thứ đó, thúi hơn cái... của họ.

Lão Kim Dung thấy lời đồn đại như vậy, không biết làm sao, đành phải dùng tới thể «đi lực tá lực». Lợi dụng lúc phải đi qua trời Tây, họp một hội nghị báo bỗ quốc tế, bên phang ngay lên rằng ta đi, thì Vi Tiểu Bảo cũng phải đi. Ta ở bên trời Tây 3 tuần lễ, thì bắt buộc thăng cu «thất giám vẫn còn chim» kia phải theo ta hầu hạ. Ta không cho nó hầu chuyện với thiên hạ nữa...

Ngón đòn này của lão Kim, đã hóa giải hết những lời đồn đại. Nhưng nếu thật Vi Tiểu Bảo là con của lão Kim, thì lão Kim đã xuống quá rồi. Từ trước tới nay, chưa bao giờ con của Lão Kim lại bết đến như thế. Nhân vật của Kim Dung đã chia ra làm hai hạng riêng biệt. Những người chất phác, ngây thơ, giữ được nhiều chất «nhân chi sơ, tính bản thiên», thì thường được Trời và và Người cùng giúp, để đạt thành ước nguyện. Như Trương Vô Kỵ, như Quách Tĩnh, như Đoàn Dự. Còn những kẻ mà thông minh quá, gian ngoan quá, lém lỉnh quá, như Dương Qua, Trần Hữu Lượng thì cuộc đời không lấy gì làm sáng sủa. Dương Qua, chỉ vì thuở nhỏ nhiều chất điều ngoa, nên cuộc đời rất long đong, bị chặt cụt một cánh tay, vợ mà cũng là sư phụ của mình, lại bị thiên hạ «chơi» trước. Mãi về sau, nhờ gần những người chân thật như Quách Tĩnh, Châu Bá Thông, mới thành một người khá, và từ đó mới sáng lên được, để mang được cái danh Thần Điều Đại Hiệp. Còn tên Trần Hữu Lượng, thì vì... mất dạy quá, nên từ lúc chạy thoát ra khỏi Cái Bang là tuyệt tích giang hồ...

Tại sao lại có sự nghi ngờ rằng tác phẩm Lộc Đỉnh Ký không phải là của Kim Dung và tên Vi Tiểu Bảo chỉ là một đứa con hoang của Kim lão?... Xin thưa rằng, Vi Tiểu Bảo đã đi ra ngoài những nhân vật Kim Dung. Cả một bầy con, chẳng giống một thằng nào cả. Không có công mà lại hưởng lộc, đó là điều tối kỵ của giang hồ. Tên Vi Tiểu Bảo là đứa vô tài, bất tướng, văn thì dốt, cả một câu «Ngô Tam Quế phản loạn», mà đọc được có một chữ «tam», võ thì dốt, chỉ có 1 miếng võ sơ trường là cầm vôi ném vào mắt người ta... Ấy vậy, mà lại hưởng được sự giàu sang, tiền bạc hơi đông, người con gái được chiếu cố tới đầu tiên, lại là 1 nàng công chúa thơm như múi mít. Thật là nhảm hết chỗ nói.

Nói tới mộng của Vi Tiểu Bảo, thì thật tầm thường. Lúc nào cũng chỉ nghĩ tới việc, có nhiều tiền thì mở một cái nhà điếm, lớn hơn cái nhà điếm ở Dương Châu, nơi mà mẹ chú đang «hành nghề» ở đó. Vẫn biết là những lũ «tiểu nhân» cũng nhiều khi đặc chí, nhưng cũng chỉ nên phân nào thôi...

Cái hay của Kim Dung là những tác phẩm của lão, đọc đoạn đầu, không thể nào đoán được đoạn cuối. Nhân vật xuất hiện như mây trời, nước chảy, «chuyển cảnh» từ nhân vật này tới nhân vật kia, dễ dàng như «đớp hủ tít». Nhưng ở Lộc Đỉnh Ký thì lại quá tệ. Đọc từ đoạn đầu, thấy Vi Tiểu Bảo, lọt vào trong cung để làm thái giám, mà lại không bị cắt mắt chim như ông dân biểu lùn Phan xuân Huy, thì thiên hạ đoán ngay rằng, chú lỏi này sẽ lợi dụng sự «còn chim» của mình để chọi vung vít. Quả nhiên, nàng công chúa mắc chứng bạo dâm đã mở đầu cho chương trình. Rồi thiên hạ sẽ đoán tiếp theo về những nạn nhân. Nhất định phải là hai nàng xinh đẹp, đệ tử của lão ni cửu Nạn. Nàng sến Song Nhi, chắc cũng không thoát. Rồi thì những «lão bà» của hân ở Mộc Vương phủ, tay chân, thuộc hạ ở đảo Thần Long, cũng chẳng thể nào được lão Kim Dung tha. Không chừng trong đám bị «bê», đó, lại có cả phu nhân của Hồng Giáo Chủ. Tác phẩm này, Kim Dung đã mở một cuộc «chơi», rất nóng nhiệt không khác gì luận kiếm Hoa Sơn.

Đó là điều mà người ta đoán chắc rằng tác phẩm Lộc Đỉnh Ký, chỉ là một thứ Kim Dung giả... Trong truyện Tiểu Ngạo Giang Hồ, Kim Dung cũng có tả kỹ viện đấy, nhưng cái kỹ viện, nơi lui tới của Lệnh Hồ Xung, sạch sẽ hơn nhiều. Không bẩn như kỹ viện của thằng Vi Tiểu Bảo. Không bao giờ, Kim Dung để cho nhân vật của mình «bóp nhũ hoa» đàn bà, con gái, như trong Lộc Đỉnh Ký. Cái đờ dáy của kỹ viện, cái «đám» hạ cấp đã được tả rất kỹ trong Lộc Đỉnh Ký. Trong những tác phẩm trước, như Lục mạch thần kiếm, Kim Dung cũng tả những cảnh «chơi nhau» của nhà sư Hư Trúc và nàng công chúa nương Tây Hạ, nhưng dù vậy, vẫn nên thơ, vẫn đáng mến. «Chàng là Mộng Lang của chàng, thiệp là Mộng Cốt của chàng.» Nghe thật dễ thương biết mấy. Nhưng trong Lộc Đỉnh Ký, cảnh «chơi nhặng» của Vi Tiểu Bảo với nàng công chúa, em của vua Khang Hy, chỉ làm cho người đọc phát buồn nôn, muốn bắt Kim Dung đưa dít ra mà đá cho năm, bảy phát.

Những chuyện trước của Kim Dung, đều thấy một cái gì rất trí thức và thơ mộng trường giả. Anh chàng Quang Minh tả sự của ma giáo là Dương Tiêu, khi nghe tin người yêu của mình là Kỳ Hiệu Phủ đã chết, bèn ngửa mặt lên trời, hú lên một tiếng. Lá cây của khu rừng rơi rụng là tả, phủ đầy mặt đất. Thật là một cảnh hùng tráng, làm cho người đọc thấy ngậm ngùi. Chàng cự Bang Chúa Cái Bang Kiều Phong, lỡ tay đánh chết người yêu A Châu bên hồ Tiêu Kính, đã ôm xác người yêu, chạy suốt một đêm mưa gió. Chạy bao nhiêu dặm đường, rồi sau cùng lại trở về chiếc cầu đá bên hồ. Chàng đã đào một cái huyệt, định chôn người yêu,

nhưng không nỡ lấp đất phủ lên gương mặt hoa. Chàng ngồi bên năm mộ, ngắm gương mặt đó hàng nửa ngày, rồi sau cùng, găm lên một tiếng, dùng hai tay bới đất, ào ạt đầy xuống, phút chốc đã thành năm mộ. Tả đến như thế, mới là tuyệt đỉnh của tình yêu. Đâu có phải như Vi Tiểu Bảo. Thấy người con gái, thấy người yêu của mình, đẹp quá, chỉ có một tư tưởng: Con nhỏ này mà mang về kỹ viện, thì những Á Lý, Á Đào còn kém xa. Thế nào cũng phải mang con nhỏ này về kỹ viện mới được...

Đọc Lộc Đỉnh Ký với nhân vật Vi Tiểu Bảo, nhiều lúc thấy nổi gai, rất khó chịu. Mỗi lần mà Vi Tiểu Bảo thành công, là một lần muốn quăng mẹ nó tờ báo, để chửi thề. Đoàn Dự, từ chối nhất định không học võ, ta thấy yêu chàng si ngốc. Quách Tĩnh, Hư Trúc, không chịu tập Cửu âm chân Kinh hay Thiên Sơn lục dương chương, thì ta thấy mến những con người chất phác, ưa hòa bình. Nhưng Vi Tiểu Bảo không chịu học võ, dù bị Trần Cận Nam đánh mắng, thì chúng ta lại chỉ muốn cho cái thằng khốn nạn ấy năm bảy cái đá. Vì sự từ chối của những nhân vật kia, đều có những lý do rất cao, rất đẹp. Như Quách Tĩnh chẳng hạn. «Học võ để làm gì? Phải chăng là để đánh người. Như vậy thì mục đích của sự học võ thật hẹp hòi quá!» Còn Đoàn Dự và Hư Trúc thì cho rằng, mình chẳng gây thù với ai thì chẳng ai thù giết mình, vậy chẳng cần học võ. Những người đó, có 1 triết lý sống riêng biệt. Không phải như Vi Tiểu Bảo. Được Khang Hy khuyến bảo học văn, để có thể đọc sách, thì không thêm nghe, được Trần Cận Nam và Cửu Nạn dạy võ, thì không thêm học. Thứ đó thì chỉ là thứ sống thừa của xã hội, không đáng lý tới...

Còn nhớ thời kỳ «Cổ gái Đồ Long», tới giờ báo ra, thiên hạ đổ xô tới mua một tờ báo là giờ ngay cái trang có đăng truyện này ra, để đọc cho sướng. Tới lúc tờ báo này đóng cửa, một tờ báo sắp đẹp tiem, nhờ đớp được «Cổ gái Đồ Long» mà trở nên khá, sống được tới ngày nay. Còn bây giờ, Vi Tiểu Bảo vắng mặt tới hai tuần lễ nay, mà không thấy ai có vẻ nôn nóng đợi chờ. Như thế, cũng đáng là một chuyện để cho Lão Kim Dung phải xét lại con người đó vậy...

